

دعای ۱۲۰ - در روز چهاردهم ماه رمضان

إِلٰهِهِ وَسَيِّدِي بِكَ عَرَفْتُكَ، وَبِكَ اهْتَدَيْتُ إِلَى سَبِيلِكَ، وَأَنْتَ دَلِيلِي عَلَى مَعْرِفَتِكَ، وَلَوْلَا أَنْتَ مَا عَرَفْتُ تَوْحِيدَكَ، وَلَا اهْتَدَيْتُ إِلَى عِبَادَتِكَ. ۲ فَلَاكَ الْحَمْدُ عَلَى مَا هَدَيْتَ وَعَلَّمْتَ، وَبَصَّرْتَ وَفَهَّمْتَ وَأَوْضَحْتَ مِنَ الصِّرَاطِ الْمُسْتَقِيمِ.

محبوبم و سرورم! تورا به واسطه خودت شناختم و با کمک توبه راحت هدایت شدم. تو خود راهنمای من برای شناختن بودی. اگر تو نبودى، هرگز توحیدت را نمى شناختم و به عبادتت راه پیدا نمى کردم. پس سپاس فقط برای توست که هدایتم کردى، و به من آموختى، بینشم دادى، فهمم بخشیدى و راه راست را برایم روشن ساختى.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَدْعُوهُ فَيُجِيبُنِي، وَإِنْ كُنْتُ بَطِيئًا حِينَ يَدْعُونِي. وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَسْأَلُهُ فَيُعْطِينِي، وَإِنْ كُنْتُ بَخِيلًا حِينَ يَسْتَقْرِضُنِي. وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أُنَاجِيهِ لِحَاجَتِي إِذَا شِئْتُ، وَأَخْلُو بِهِ حَيْثُ شِئْتُ بِسِرِّي، فَيَقْضِي حَاجَتِي.

سپاس خدای را که هرگاه او را می‌خوانم، پاسخ می‌دهد، حتی اگر من در اجابت دعوت او کند باشم. سپاس خدای را که هرگاه از او درخواست می‌کنم، به من عطا می‌کند، اگرچه وقتی او مرا به قرض دادن می‌طلبد، بخیل و تنگ چشمم. سپاس خدای را که هرگاه بخواهم، با او برای رفع نیازهایم راز و نیاز می‌کنم و هر زمان که بخواهم، در خلوت و در سکوت دلم با او سخن می‌گویم، و او حاجتم را برآورده می‌کند.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا أَرْجُو غَيْرَهُ، وَلَوْ رَجَوْتُ غَيْرَهُ
لَأَخْلَفَ رَجَائِي. وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَكَلَنِي إِلَيْهِ
فَأَكْرَمَنِي، وَلَمْ يَكِلْنِي إِلَى النَّاسِ فَيُهِينُونِي. وَالْحَمْدُ
لِلَّهِ الَّذِي تَحَبَّبَ إِلَيَّ وَهُوَ غَنِيٌّ عَنِّي، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ
الَّذِي يَحْلُمُ^۳ عَنِّي حَتَّىٰ كَأَنِّي لَا ذَنْبَ لِي، فَرَبِّي
أَحْمَدُ، وَهُوَ أَحَقُّ بِحَمْدِي.

سپاس خدای را که جزاوبه کسی امید ندارم، و اگر به غیر او امید می‌بستم، حتماً ناامید می‌شدم. سپاس خدای را که مرا به خودش سپرد و گرامی داشت، و مرا به مردم واگذار نکرد تا خوارم کنند. سپاس خدای را که با من محبت می‌کند، در حالی که از من بی‌نیاز است. و سپاس خدای را که با من بردباری و از گناهانم چشم‌پوشی می‌کند، گویی که هیچ خطایی نداشته‌ام. پروردگارم ستوده‌ترین است و اوست که شایسته‌ترین فرد به ستایش من است.

يَاذَا الْمَنِّ وَلَا يَمُنُّ عَلَيْكَ، يَاذَا الطَّوْلِ، يَاذَا الْجَلَالِ
وَالْإِكْرَامِ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، ظَهَرَءَ اللَّاجِينَ، وَجَارَهُ
الْمُسْتَجِيرِينَ، وَأَمَانَ الْخَائِفِينَ، إِلَيْكَ فَرَرْتُ
بِنَفْسِي يَا مَلْجَأَ الْخَائِفِينَ، لَا أَجِدُ شَافِعاً
إِلَيْكَ إِلَّا مَعْرِفَتِي بِأَنَّكَ أَفْضَلُ مَنْ قَصَدَ إِلَيْهِ
الْمُقْصِرُونَ، وَأَمَلُ^۷ مَنْ لَجَأَ إِلَيْهِ الْخَائِفُونَ،

ای صاحب لطفی که بر تو منت گذاشته نمی شود!
ای صاحب فضل بزرگ! ای صاحب شکوه و بزرگواری!
هیچ محبوبی جز تو نیست. ای پشوانه پناهندگان، و یار
درخواست کنندگان و امن کننده دل های هراسان! به
سوی تو با جانم گریخته ام، ای پناهگاه افرادی که از
تو هراس دارند! هیچ شفيعی نزد تو نمی یابم، جز این که
می دانم تو بهترین کسی هستی که بندگان که قصور و
کوتاهی کرده اند، به سوی او روی آورده اند و امیدبخش ترین
کسی هستی که دل های هراسان به او پناه برده اند.

أَسْأَلُكَ بِأَنَّ لَكَ الطَّوْلَ وَالْقُوَّةَ^۸ وَالْقُدْرَةَ وَالْحَوْلَ، أَنْ
تَحُطَّ^۹ عَنِّي وَرِزِّي، وَتَعْصِمَنِي وَتَجْعَلَنِي مِنَ الَّذِينَ
انْتَجَبْتَهُمْ لِبَطَاعَتِكَ، وَأَدْخَلْتَهُمْ بِالتَّقْوَى فِي سَعَةِ
رَحْمَتِكَ وَرِضْوَانِكَ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَصَلَّى اللَّهُ
عَلَى مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ^{۱۰} وَآلِهِ وَسَلَّمَ.

از تو درخواست می‌کنم به خاطر اینکه تو صاحب بخشش، قدرت، توانایی، نیرو و اقتدار هستی، که بار گناهانم را از دوشم برداری، و مرا از گناه و لغزش حفظ کنی و در شمار کسانی قرار دهی که برای اطاعتت برگزیده‌ای، و آنان را با تقوا به گستره رحمت و خشنودی‌ات وارد کرده‌ای. ای مهربان‌ترین مهربانان، درود و سلام خدا بر محمد، پیامبر گرامی، و خاندان پاک او باد.

پاورقی:

۱. در برخی نسخه‌ها: أَنْتَ دَلِيلٌ

۲. در برخی نسخه‌ها: وَلَا عَرَفْتُ وَلَا اهْتَدَيْتُ إِلَىٰ عِبَادَتِكَ

۳. در برخی نسخه‌ها: تَحَلَّمَ

۴. در برخی نسخه‌ها: ظَهَّرُ

۵. در برخی نسخه‌ها: جَارٌ

۶. در برخی نسخه‌ها: وَلَا أُجِدُ

۷. در برخی نسخه‌ها: أَمَلٌ

۸. در برخی نسخه‌ها با حذف وَالْقُوَّةَ

۹. در برخی نسخه‌ها: وَأَنْ تَحَطَّ

۱۰. در برخی نسخه‌ها با حذف النَّبِيِّ

منبع:

ابن طاووس، علی بن موسی، إقبال الأعمال (ط - القديمة)، جلد ۲، دارالکتب الإسلامیه - تهران، چاپ: دوم، ۱۴۰۹ ق.